

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12916

DI EMESE KALE

Solomon Bastomski

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

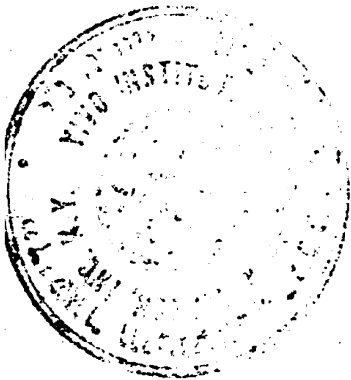
פארלאג, די נייע יידישע פאלקסשול
סעריע, קינדערליטעראטור, № 8.

די אמתע פלה

(א מעשהלע פאר קלענערע קינדער)

באשרבעט לויט בר. גרים

סין 5. באסטאמסקי.

ווי לנע

דרוקעריי ברידער ראזענטאל, וואניצקער 7.

1920

אמאל איז געוועזן א מיידעלע, א זעלטענע פארשיין. איז גיי
 איר נעבאך געשטאָרבן די מוטער און זי האָט געמוזט אָנ-
 קומען צו א שטיפמוטער. די שטיפמוטער איז געווען א גרויסע
 שילעכטס און האָט דעם קינד שטאַרק געפייניקט. די אַרימע יתומה
 איז געווען א שטיל און געהאַרכזאַם קינד. קיין אַרבעט איז פאַר
 מיר גיט צו שווער געווען. זי האָט געהאַרעוועט איבער די פּוּחות,
 געפאַלט צופרידן שטעלן די בייזע שטיפמוטער. פאַר יענער איז אָבער
 אַלץ געווען הייניק.

איינמאָל רופט זיך אָפּ די שטיפמוטער צום מיידל אזוי:
 — הער נאָר, דו! אָט איז אַ פּוּד פּעדערן, געם און צע-
 פליק דאָס מיר ביז פאַרנאַכט! אָבער געדענק, היינט מוז דאָס
 מיר פאַרטיק הערן! אַניט זאָג זיך דאָ בעסער דיין פּוּס גיט געפינען...
 דאָס מיידל האָט זיך גלייך גענומען צו דער אַרבעט. זי האָט
 אָבער גוט פאַרשטאַנען, אז אזאַ אַרבעט קען בשום אופן אין אַ טאָג
 גיט געמאַכט ווערן. טרערן האָבן זיך איר געשטעלט אין די אויגן,
 אָבער העלפן האָט זי זיך גיט געקאַנט... זיצט זי זיך נעבאָך אזוי
 אַ פאַראומערטע איבער די פּעדערן, פליקט אָן אַ הויפּן, לייגט אַחעק
 לעבן זיך און לאָזט דערביי אַרויס אַ טיפּן זיפּץ... פון גרויס צער
 גיט זי אָפּטמאַל אַ מאַך מיט די הענט און דערזייל צעפליען זיך

די פּעדערן אין אַלע זייטן און זי מוז גיין זיי צונויפקלייבן, ווידער
 אָנהייבן פון דאָס ביי...
 — רבּונו של עולם! — האָט זיך ביי איר סוף פֿל סוף אַרויסגע-
 ריסן אַ געשריי — צי דען וועט זיך דאָס ניט געפינען קיין מענטש.
 וואָס זאָל צוזען מיין צער?...
 און זי האָט זיך אָנגעשפּאַרט מיט די עלנבויגנס אָן טיש, האָט
 סאַרשטעלט מיט די הענט דעם פנים און ביטער, ביטער זיך
 סונאַנדערגעוויינט...

2.

פּלוצלונג האָט זי דערהערט אַ שטילע שטימע:
 — וויין ניט, מיין קינד, קלעם זיך ניט, איך בין געקומען
 דיר באַהילפיק צו זיין!...
 דאָס מיידל האָט אויפגעוויבן דעם קאַפּ און האָט דערוען
 לעבן זיך אַן אַלטיטשקע.
 — זאָג מיר, טייערינקע, וואָס איז דיר? — האָט די באַבע געפּרעגט?
 דאָס מיידל האָט אויסגעגאַסן פאַר דער באַבען דאָס ביטער
 האַרץ, האָט איר דערציילט וועגן טרויעריקן לעבן, וועגן דער שווע-
 רער אַרבעט, וואָס מ'האַט אויף איר אַרויפגעוואָרפן.
 „ביז פאַרנאַכט מוז דאָס פאַרטיק ווערן, אַניט וועט זי מיר
 עסן ניט געבן, אויף דער שוועל ניט אַרויפלאָזן“...
 און זי האָט זיך ווידער סונאַנדערגעוויינט.
 די אַלטיטשקע האָט אָבער צו איר אַזוי געזאָגט:
 — וויין ניט, ליבינקע, עס וועט גוט זיין! דו, מיין קינד, לייג
 זיך איצט אָפרוען און איך וועל שוין דיין אַרבעט פאַרענדיקן!
 דאָס מיידל האָט זיך צוגעלייגט און איז האַרט אַנטשלאָפן געוואָרן.

דאן האָט זיך די אלטיטשקע געזעצט צום טיש און גענומען פליקן
די מעדערן. די אַרבעט האָט געברענט ביי איר אונטער די הענט. ווי
נאָר די פינגער אירע פלעגן זיך צורירן צו אַ מעדער, פלעגן שוין
גלייך די שטעקעלאַך פליען אין איין זייט און דער פּוך אין דער
אַנדערער.

אַז דאָס מיידל האָט זיך אויפגעכאַפט, האָט זי געפונען
אויפן טיש פאַרטיקע שניי-חייסע קופּקעס פּוך. די שטוב איז געווען
אויסגעקערט, אויפגעראַמט, די אלטיטשקע אַליין איז שוין ניט געווען.
דאָס מיידל האָט ניט געוואוסט וואָס צו טאָן פאַר שימחה.
אין אַהנט איז אַריינגעקומען די שטיפּמוטער. דערזען, אַז
זי באַנצע אַרבעט איז פאַרענדיקט, האָט זי זיך שטאַרק געוואונדערט.
די האָט אָבער גלייך חידער אַנגעהויבן זיך צו בייזערן אויף דער
שטיפּטאַכטער.

— זעסט, וואָס מ'קען אויפּטאָן, אַז מחיל נאָר, האָ? וואָס
זיצסטו מיט פאַרלייגטע הענט? וואָס נעמסטו זיך ניט צו קיין
אַנדער אַרבעט?

און אַזעקגייצנדיק האָט זי פאַר זיך געברומט: „אומזיסטע
ברויט וועט זי ביי מיר ניט עסן די כל-בוניצע!... וואָרט, ס'איז נאָך
באַרניט! איך וועל דיר פאַרגעבן נאָך אַ שווערערע אַרבעט!...“

3.

אויף מאָרגן אינדערפרי רופט זי צו דאָס מיידל און זאָגט
צו איר אַזוי:

— הער, דו! נאָ דיר אַ לעפל און שעפּ מיר אויכ ביז אַ קאַפּ
דאָס וואַסער פון סאַושלקע! און געדענק—ביז נאָכט זאָל דאָס מיר
חערן! אַ ניט זאָלסטו זיך אויף קיין גוטס ניט ריכטן!...

נעמט דאָס מיידל דעם לעפל, זי גיט אַ קוק—ער איז מיט אַ לעכל...
איז זי שוין אויף דעם מוחל, אָבער קען מען דען אויס-
שעפן מיט אַ לעפל אַסאָזשלקע וואַסער? ... נאָר זי האָט זיך גלייך
גענומען צו דער אַרבעט, געשטעלט זיך אויף די קני און אָנגעהויבן
שעפן אַ לעפל נאָך אַ לעפל. זי שעפט און טרערן גיסן זיך אין
טייך אַריין ... די גוטע באַבע איז אָבער ווידער געקומען צו איר.
— קלעם זיך ניט, מיין קינד! עס וועט גוט זיין!—האָט זי צו
איר געזאָגט— גיי לייג זיך צו אויפן גראָז און שלאָף איין אַ ביסל,
איך וועל שוין דיין אַרבעט אָפטאָן!

דאָס מיידל איז אַוועק און די אַלטיטשקע איז געבליבן אַליין.
זי האָט זיך נאָר צוגערירט צום וואַסער—און די סאָזשלקע
איז תיכף אויסגעטריקנט געוואָרן ...

אַז דאָס מיידל האָט זיך אויפגעכאַפט, האָט זי שוין קיין
סאָזשלקע ניט געפונען. אויפן דעק אין גראָז האָבן זיך נאָך גע-
וואָרפן און געצאַפלט די פיש ...

מלא שימחה איז זי אַוועקגעלאָפן צו דער שטיפמוטער און
אָנגעזאָגט איר, אַז די אַרבעט איז פאַרענדיקט. זי האָט אָבער
ווידער געהאַט אַ בייזע באַגעגעניש.

— וואָס עפעס אַזוי שפעט? שוין לאַנג צייט געווען צו פאַר-
ענדיקן! ... האָט די שטיפמוטער גענומען שרייען אויף איר און בשעת
מעשה שוין געטראַכט וועגן אַ נייער שווערער אַרבעט פאַר דער
שטיפמאָכטער.

.4

אויפן דריטן סאָג האָט זי ווידער פאַררופן צו זיך דאָס מיידל
און צו איר אַזוי געזאָגט:

— גיי אריבער אהין אין טאָל און בוי דאָרט אויס פאַר מיר
אַ פּאַלאַץ און געדענק— ביז אין אַחנט מוז דער פּאַלאַץ באַשאַפן זענען...
דאָס מיידל איז אַ פּאַרציטערטע געוואָרן.
— גוזאל, ווי קען איך דאָס אויספירן אזא שווערע אַרבעט?
האַט זי זיך געפרוּחט אָפּוואַגן.

— שווייגן! — האָט אַ געשריי געטאָן די שטיפּמוטער — האָסט נאָך
אַ העזה צו רייזן מיר אַנטקעגן? היינט וויל איך זיך אַהין
אַריבערקלייבן... און זאָל מיר עפעס פעלן אין קעלער אפילו אַהער
אין קיך, וועסטו זיך שוין פון מיר ניט נאָרן! ...

און זי האָט די שטיפּטאַכטער אַרויסגעטריבן. דאָס מיידל איז
אָדער אין טאָל. געקומען. קוקט זי זיך אַרום און זעט: שטיינער
אָדער שטיינער אָנגעוואָרפן... זי פרוּווט אַרוק טאָן דעם קלענסטן
פון זיי — ניט פון אַרט!

זעצט זי זיך אויף אַ שטיין און וויינט זיך ביטער פונאַנדער.
איין האָפענונג נאָר האָט זי — די אַלטיטשקע זאָל איר קומען צו
הילף. און באַלד איז טאַקע די באַבע געקומען.

— זאָרג ניט, מיין קינד, — האָט זי איר גענומען טרייסטן — עס
זעט גוט זיין... גיי שפּאַר זיך צו אַ וויילע אין שאַטן און ווער
אַנטשלאָפן. איך וועל שוין פאַר דיר דעם פּאַלאַץ אויסבויען...
דאָס מיידל האָט זיך צוגעלייגט און די אַלטע האָט זיך
גענומען צו דער אַרבעט.

זי נאָר זי האָט זיך צוגערירט צו די שטיינער, אזוי האָבן
זיי זיך אַליין גענומען הייבן און שפּאַלטן, רוקן זיך און צונויפלייגן.
און אין איין קורצע וויילע זיינען אויגעוואַקסן פיר גלייכע
ווענט. גרויסע זיילן האָבן זיך אַליין אויפגעהויבן און אויסגעשטעלט

אין גלייכע רייען. די ערד האָט געציטערט. עס האָט זיך געדאַכט.
אז ריזן אַרבעטן דאָ.

אין אַהנט איז שוין דער פּאַלאַץ אינגאַנצן פאַרטיק געוואָרן
פון דרויסן און פון אינעווייניק. אַלע ווענט זיינען געוועזן באַצויגן
מיט סאַמעט און מיט זיידנס. די זאַלן—אויסגעפּוצט אויפן שענקטן אַרט.
די טישן—פון בעסטן מאַרמאַר, די שטולן—באַצירט מיט די טייערסטע
האַפּט. פון די באַלקנס זיינען אַראָפּגעהאַנגען קריסטאַלענע הענג-
לייכטער, וואָס האָבן זיך אָפּגעשפּיגלט אין די גלאַנציקע געוועקסענע
דילן. אין גאַלדענע שטייגן זיינען געהאַנגען גרינע פּאַפּוגאַיען און
פאַרשיידענע אַנדערע זעלטענע פּייגלען.

אויף אַלץ איז געלעגן אַ פּראַכט און אַ גלאַנץ. ס'האַט גע-
לויכטן און געפּינקלט אין אַלע ווינקעלאַך.

5.

אז דאָס מיידל האָט זיך אויפגעכאַפּט. איז נאָרהאַס פאַר-
באַנגען די זון. אַ בלאַסק פון טויזנטער פּייערן האָט איר פאַרבליענדט
די אויגן.

זי איז צוגעגאַנגען צום פּאַלאַץ. דער טויער האָט זיך פאַר-
איר ברייט פּינאַנדערגעפּנט און זי איז אַריין. די טרעפּ זיינען
געווען אויסגעפּעט מיט רויטן געהאַנט. די גאַלדערנע פאַרענצן—
באַפּוצט מיט די שענסטע בלומען.

אַ פאַרהאונדערטע איז זי געשטאַנען אין דעם שענסטן זאַל
און זיך פון אַרט נישט געקענט רירן.

זי האָט זיך אָבער באַלד דערמאַנט אָן דער שטיממוטער.
„חי גוט עס וואָלט געווען—ווען זי וואָלט זיך שוין כאַטש איין

מאָל סאַר אַלע מאָל צופרידן געשטעלט און אויסהערן מיך צו
מאַטערן!...—האַט דאָס מיידל געטראַכט.

און זי איז אַוועק צו דער שטיפּמוטער אָנזאָגן איר, אַז דער
פּאַלאַץ איז פאַרטיק.

באַלד איז די שטיפּמוטער געקומען אָנקוקן דעם פּאַלאַץ.
אַז זי איז אַ הין אַריין, האָט זי געמוזט פאַרשטעלן די אויגן.
מיט דער האַנט — אזוי האָט איר פאַרבלענדט דער־שיין און די ליכט.
— זעסט, ווי לייכט עס גיט זיך דיר אַיין אַלץ צו מאַכן, —
האַט זי געזאָגט צו דער שטיפּטאַכטער — מ'האַט דיר געדאַרפט פאַרגעבן
נאָך. אַ שווערער אַרבעט!

און זי האָט זיך אַוועקגעלאָזן איבער אַלע צימערן, באַקוקט
יעדן חַינקעלע, געזוכט אויף אַלץ עפעס אַ פּגימה. זי האָט אָבער קיין
זאָך ניט געמוגען.

— איצטער וועלן מיר אַקאַרשט אַראָפּגיין אין קיך און אין
קעלער, זען צי דאָרטן איז אַלץ אין אָרדענונג! — האָט זי געזאָגט
און דורכגעשטאַכן דאָס מיידל מיט די אויגן:

— זאָל מיר אַקאַרשט דאָרט עפעס פעלן, וועסטו זיך שוין פון
מיר. ניט נאָרן!...

נאָר אין קיך איז אויך געווען די בעסטע אָרדענונג אין אויחן
האַט געפלאַקערט אַ פייער, דאָס עסן האָט זיך געקאַכט, די פּאַליצע
מיט די קופּערנע פּליים האָט געבלאַנקט... אפילו די קאַטשערע און
דאָס קערבעלע מיט די קוילן — אַלץ איז געוועזן אויף אַן אָרט.

— וואו גייט מען אַראָפּ אין קעלער? — האָט זי זיך פאַרט ניט
באַרואיקט. — זאָלן מיר אַקאַרשט דאָרט די פעסער ניט זיין פול מיט וויין!...
און זי האָט אויפגעוויבן די טיר פון קעלער, געשטעלט אַ

סריט כדי זיך אהין אראפצולאָזן. די שווערע טיר האָט זיך אָבער פֿלוצלונג אראָפּגעלאָזן און פֿאַרהאַקט.

דאָס מיידל האָט דערהערט אַ שרעקלאַכן געשריי. זי האָט זיך אַ וואָרף געטאָן אויפהייבן זי טיר, געוואָלט ראַטעווען די שטיפּמוטער. יענע איז שוין אָבער געלעגן אונטן אַ טויטע...

פֿון יענסטמאָל אָן האָט דער פֿאלאַץ געהערט צו דעם מיידל. זי איז מיטאַמאָל געוואָרן אזוי רייך, אַז ס'איז גאָר שווער געווען צו געפינען איר גלייכן. אין די אַלמערס זיינען געהאַנגען די טייערסטע קליידער, די קאַסטנס זיינען פֿול געווען מיט האָב און גוטס, מיט גאָלד און מיט זילבער, מיט דימענטן און מיט בריליאַנטן...

6.

די רייכקייט און די שיינקייט פֿון דעם מיידל איז באַלד באַוואוסט געוואָרן אין אַ סך לענדער אַרום און אַרום. די רייכסטע פֿריצים און די גרעסטע מאַגנאַטן האָבן אָנגעהויבן צו קומען צו איר, געוואָלט מיט איר חתונה האָבן. זי האָט אָבער לאַנג געבראַ- קירט, געפונען אויף אַלעמען חסרונות, ביז וואַנען אַ יונגער פֿריינד איז איר געפֿעלן געוואָרן און ער איז געוואָרן איר חתן.

אין סאָד פֿון פֿאלאַץ איז געשטאַנען אַ הויכע ליפּע. איינמאָל, ווען חתן=כלה זיינען געזעסן אונטער דער ליפּע, רופּט זיך אָפּ דער פֿריינד צו דער כלה אזוי:

— הער, מיין ליבינקע, איך מוז אויף אַ קורצע צייט אַהיים אָפּפֿאַרן, איך וויל צו דער חתונה דעם פּאָטערס ברכה באַקומען, וואַרט אויף מיר אונטער דער ליפּע, גאָר אין גיכן וועל איך זיך צוריקקערן!

די כלה האָט אים אַ קוש געטאָן אין דער לינקער באַק און אָנגעזאַגט:

— געדענק זשע, טייערער! פארגעס ניט, וואָס דו האָסט מיר
צוגעזאָגט, איך וועל אויף דיר וואַרטן דאָ אונטער דער ליפע!
דאָס מיידל איז געזעסן אונטער דער ליפע ביז פאַרנאַכט.
דער חתן איז אָבער ניט געקומען... און דריי טעג איז זי אזוי גע-
זעסן פון אינדערפרי ביז ביינאַכט אונטער דער ליפע, געוואַרט אויפן
חתן - אָבער אלץ אומזיסט.

און אז ס'איז אַריבער דער פערטער טאָג און ער איז אויך
ניט געקומען, האָט זי אזוי געזאָגט: „געוויס האָט זיך מיט אים אַן
אומגליק געטראָפן. איך וועל גיין אים זוכן און וועל צוריק ניט
קומען, ביז וואַנען איך וועל אים ניט געפינען!“ זי האָט מיט זיך
גענומען די דריי בעסטע קליידער: איינע געוועבט מיט זילבערנע
לבנות, די אַנדערע — מיט גאָלדענע זונען, די דריטע — מיט ברייליאַנ-
טענע שטערן; זי האָט איינגעבונדן אין אַ טיכל אַ הויפּן טייערע
שטיינער און איז אוועק.

לאַנג לאַנג איז זי אזוי געגאַנגען פון דאָרף צו דאָרף פון
שטאָט צו שטאָט, און ביי אַלעמען נאָכגעפרעגט צי האָט ווער ניט
געזען דעם חתן אירן. קיינער האָט אים אָבער ניט געזען, קיינער
האָט פון אים ניט געהערט.

זי איז אויסגעגאַנגען אַ וועלט און האָט אים ניט געפונען.
דאָן האָט זי פאַר צרות באַהאַלטן די קליידער מיט די ברייליאַנטן
אונטער אַ שטיין און אליין זיך פאַרדונגען ביי אַ פויער פאַר אַ פאַסטוושקע.

.7

געזען איז ביי איר אין טשערעדע אַ קליין קעלבעלע. דאָס
מיידל האָט עס שטאַרק ליב געקראָגן און שטענדיק פון האַנט
עסן געגעבן.

דאָס קעלבל האָט זיך אויך זייער צוגעוויינט צום מיידל.
אַטמאַל פלעגט זיך דאָס מיידל ווענדן צום קעלבעלע מיט די
דאָזיקע ווערטער:

— שטעל זיך אויף די קני, מיין קעלבעלע, ליב מיך און פאַר-
געס מיך ניט ווי מיין חתן האָט מיך פאַרגעסן!
דאָן פלעגט זיך דאָס קעלבעלע שטעלן אויף די קני און לעקן
ביי איר די הענט...

דאָס מיידל פלעגט אים אויך גלעסן און צערטלען.
און דערביי פאַרטראַכטן זיך, פאַרבענקען...
אַ לאַנגע צייט האָט זי אַזוי פאַרבראַכט אין עלנט און אומעס.
איינמאַל איז באַזאָוסט געוואָרן אין דעם גאַנצן לאַנד, אַז ביי דעם
קייסערס טאַכטער דאַרף זיין חתונה.

דער וועג אין הויפטשטאָט איז געגאַנגען דורך דעם דאַרף
וואו די פאַסטושקע האָט געוואוינט.
איינמאַל ווען זי האָט געטריבן די טשערעדע אַהיים, איז
פאַרביי איר דורכגעפאַרן דער חתן.

אַ שטאַלצער איז ער געזעסן אויפן פערד און האָט אויף איר
אַמילד קיין קוק ניט געטאַן.

זי האָט אים אָבער באַלד דערקענט.

דאָס איז געוועזן איר חתן.

— אַך! האָט זי אויסגעשריען— ער האָט פאַרגעסן אָן מיר!...

און ווי אַ שאַרפער מעסער האָט איר אַ שטאַך געטאַן אין האַרצן.
אויף מאַרגן, ווען דעם חתן איז הידער דורכגעפאַרן פאַרביי
איר, איז זי צוגעגאַנגען צום קעלבעלע און האָט אָנגעהויבן צו אים
אַזוי צו ריידן: „קעלבעלע, קעלבעלע, שטעל זיך פאַר מיר אויף

זי קני, ליב מיך און פארגעס מיך ניט, אזוי ווי מיינ חתן האָט מיך
פאָרגעסן וי

דער חתן האָט דערהערט איר קול און האָט אָפּגעהאלטן
דעם פּערד. ער האָט אַ קוק געטאָן אויף דער פּאַסטושקע, האָט צו-
געלייגט די האַנט צום שטערן, ווי ער האָלט זיך וועלן אָן עפּעס
דערמאָנען.

נאָר באלד האָט ער אַ שמייך געטאָן דעם פּערד און איז
פאַרפאלן געוואָרן.

— ער דערקענט מיך אפילו ניט! — האָט זי אויסגעשריען מיט
פאַרדרוס און איר צער איז געוואָרן נאָך גרעסער.

.8

אין אַ קורצער צייט אַרום איז באַוואוסט געוואָרן אין גאַנצן
לאַנד, אַז דער קייסער לאַדט אַלעמען איין אויף זיין טאַכטערס
חתונה און אַז די שמחה וועט געדויערן דריי טעג.

— צום לעצטן מאל וועל איך נאָך פרווון דעם מול! — האָט
דאָס מיידל געטראַכט.

און אַז ס'איז געקומען די נאַכט פון דער חתונה, האָט זי
אַרויסגענומען פון אונטער דעם שטיין די קלייד מיט די זילבערנע
לכבות, האָט זיך אָנגעטאָן, זיך באַצירט מיט די טייערע שטיינער,
און איז אַוועק אין שטאָט. אין דער פינסטער האָט איר קיינער ניט
באַמערקט. אָבער אַז זי איז אַריין אין דעם העל באַלויכטענעם
זאַל, זיינען אַלע אַנציקט געוואָרן פאַר איר שיינקייט, ווער זי איז,
האָט קיינער ניט געוואוסט. דער פרינץ איז איר אַרויס אַנטקעגן,
נאָר ער האָט זי אויך ניט דערקענט.

• א גאַנצן אָחונט האָט ער געטאַנצט מיט איר און גאָר פאַר-
לאָזן יענע פּלה, מיט וועלכער ער האָט געדאַרפט חתונה האָבן.
שפעט ביינאַכט איז די יתומה אומבאַמערקט אַרויס פון זאל
און ביז באַגינען געקומען צוריק אין דאָרף אַריין און ווידער
געוואָרן אַ פּאַסטושקע.

אויפן צווייטן אָחונט האָט זי אָנגעטאָן די קלייד מיט די
גאַלדענע זונען. אז זי איז אַריין אין זאַל, האָבן זיך די געסט גאָך
מערער געוואונדערט.

דער פּרינץ האָט ווידער געטאַנצט גאָר מיט איר אַליין.
פאַרן אוועקגיין האָט ער גענומען ביי איר אַ וואָרט, אז זי וועט
קומען אויפן דריטן זאַל אויך.

דעם דריטן אָחונט האָט זי געטראָגן אויף זיך די קלייד מיט
די ברייליאַנטענע שטערן, וואָס האָבן געבלאַנקט און געפינקלט
ביי יעדער באַוועגונג אירער.

דער פּרינץ האָט שוין לאַנג געוואָרט אויף איר און זיי גאָר
ער האָט זי דערזען איז ער גלייך צו איר צוגעגאַנגען.

— זאָג מיר, ווער ביסטו! — האָט ער געפרעגט ביי איר.

— דו געדענקסט שוין ניט ווי מיר האָבן זיך געזעגנט! —

האָט זי אים געענטפערט און אַ קוש געגעבן אין דער לינקער באַק.
אין דער מינוט איז ביים פּרינץ עפעס אזוי ווי פון די אויגן

אַראָפּגעפאלן און ער האָט גלייך דערקענט די אמתה פּלה.

— קום! האָט ער געזאָגט צו איר — איך קען דאָ שוין מער

ניט פאַרבלייבן.

און ער האָט זי גענומען פאַר דער האַנט און אַראָפּגעפירט

אונטן. זיי האָבן זיך אַריינגעזעצט אין אַ קאַרעטע און זיי אַוינט

אוועקגעטראָגן זיך צום פאַרשישופטן פּאַלאַץ.

פון חייטן האָבן שוין געשמייכלט צו זיי און גערופן זיי די
העל-באלויכטענע פענכטער.

און אז זיי זיינען געפאָרן פאַרביי דער באַקאַנטער ליפע, האָבן
אויף אירע בלעטער אָנגעהויבן צו בלישטען אסך אסך גליי-
חערימלאַך און די צווייגן—גענומען פריינדלאַך רוישן, באַגריסנדיק
חתן-פּלה מיטן זיסן דופטיקן ריח.

אויף די טרעפּ האָבן געבליט בלומען, פון די צימערן האָט
זיך געריסן דער זיסער געזאַנג פון די זעלטענע פויגלען. אין זאל
זיינען שוין געשטאַנען אלע הויפטלייט, וועלכע האָבן געוואַרט
אויפן חתן מיט זער אמתער פּלה.

דער אארט, די נייע ירושע פאָלקס-דייטשע האָט שוין
ארויסגעגעבן פאָרענדע ביכער:

א) ע ר נ ב י כ ע ר :

1. אילוסטרירטער אַרױטמעטישער רעכנבוך (פארן 1-10טן
קלאַס) באַרעט לױט דער שולע פון אונזער
און פ. באַטאַטסקי.
2. אַרױטמעטישער רעכנבוך (עלעמענטאַר)
פון פ. באַטאַטסקי.
3. אַרױטמעטישער רעכנבוך (פּראָפּאָדעאַנץ)
פון פ. באַטאַטסקי.
4. אַרױטמעטישער רעכנבוך (פּראָפּאָדעאַנץ)
פון פ. באַטאַטסקי און ל. קאַרען
מיט אַ בילדער פון דער פּראָפּאָדעאַנץ פון אַרױטמעטיק.
אויסגאַבע פון אַרױטמעטיק פון דער ירושע ירושע
פּראָפּאָדעאַנץ.

ב) זיכער פאר קינדער:

1. עלעמענטאַרע פון פ. באַטאַטסקי.
פון פ. באַטאַטסקי.
2. עלעמענטאַרע פון פ. באַטאַטסקי.
פון פ. באַטאַטסקי.
3. עלעמענטאַרע פון פ. באַטאַטסקי.
פון פ. באַטאַטסקי.
4. עלעמענטאַרע פון פ. באַטאַטסקי.
פון פ. באַטאַטסקי.

ג) באַטאַטסקי און ירושע פּראָפּאָדעאַנץ:

1. ירושע פּראָפּאָדעאַנץ פון אַרױטמעטיק
פון פ. באַטאַטסקי.
2. ירושע פּראָפּאָדעאַנץ פון אַרױטמעטיק
פון פ. באַטאַטסקי.

מיט באַטאַטסקי און ירושע פּראָפּאָדעאַנץ פון אַרױטמעטיק פון פ. באַטאַטסקי.